

אין ציפורים בטרבלינקה, רק ים של מצבות

אין ציפורים בטרבלינקה רק ים של מצבות, קטנות, גדולות, בינוניות.
17 אלף אבנים בטרבלינקה, 17 אלף אנשים שנרצחו שם ביום אחד בלבד.

את רגשותיהם על האדמה המקוללת : " הצריך היה להמציא שפה חדשה, לא זו שלנו, לא יומיומית- כדי לתאר את עוצמת האירועים (רעב, פרידה, אי ודאות, פחד...).
רון גבאי- מכיתה יב': "בזמן שהיינו במשרפות והקשבנו לשיר "שמע ישראל" זה הכי נגע לי והתחבר לי מאוד. כאן נפל

המשלחת לפולין מאורט זאב ביום שבה מהמסע המצמרר. עשרות תלמידי תיכון אורט משכבות יא'-יב' שבו ארצה לאחר מסעם בארץ רווייה הדם את משלחת נובמבר 2015 ליוון המורות: דורית סויד, גיחית רון, שגית גואטה ומזכירת השכבה שרה דנינו.

שבוע לאחר שובה של המשלחת ארצה הרשמים העזים עדיין נשמעים וחלקם גם נרשמים:
תלמידת כיתה יב' רותם נחמיאס אמרה; "קשה לי להבין כיצד במקום כל כך יפה וירוק, התבצע רצח עם כל כך אכזרי ובלתי מתקבל על הדעת"...
לירון בן חיון גם כן מכיתה יב' הוסיפה; "קשה לי מאוד לעכל שאני עומדת במקום הזה".

האם יתכן שבמקום בו אני עומדים עכשיו עמדו ילדים יהודים לפני 70 שנה ?
ילדים עם חלומות, ילדים עם תקוות, ילדים עם תכניות, ילדים עם אהבות, ילדים שחשבו שהשמיים הם הגבול. בדיוק כמו הילדים שלנו שעומדים כאן היום....

ב יום שבת סיירנו בגטו ורשה בוורשה אין צבעים. הכל נשאר שחור, אפור וגווניהם.

אדיר מאמו- מכיתה יא': "אני עומד כאן בתוך הגטו, לבוש הייטב, שבע ונקי וחושב על אותם אלה שחיו כאן בצפיפות נוראית ללא מזון, לבושים בגדים מינימליים ומרגיש בר מזל. אני תוהה למה זה מגיע לי? האם אני טוב מהם שזכיתי בזה."

איך חוזרים הביתה? המון מחשבות רצות. הכול גולמי. לא מעובד.

מאי כהן מכיתה יא': "היה דבר אחד שתמיד רדף אותי במהלך המסע הזה. וזאת מדינת ישראל והמצב הביטחוני בה. גם שם, גם אחרי שהשגנו את יעדנו עדיין רודפים אותנו. וזה גורם לי לעשות חשבון נפש עם עצמי שאומר לי שהמעט שאני יכולה לעשות זה להיות טיפה יותר אכפתית טיפה יותר קשובה וטיפה יותר טובה לכל אחד ואחד מהעם שלי."

תובנות לארגו הכלים שלנו;
כדאי לזכור.. ולא לאפשר זילות !

- * נס הקיום שלנו
  - * פרופורציות
  - * להעריך מחדש
  - * לפרגן
  - * לעשות דברים שאנחנו אוהבים
  - * להיות מאושרים
  - * ואהבת לרעך כמוך
  - * לא להתעצבן (טוב נוי- כמעט לעולם) על דברים קטנים/ על התלמידים....
  - * להיות עם חופשי בארצנו !!!
- המסע לפולין הגיע לסיומו עם אזרחים טובים יותר.....בתקווה, מכל המשתמע מכך !!

לי האסימון".
חברו לכיתה מתן איכר- מכיתה דור שלישי לשואה אמר: "ההגעה למיידנק גרמה לי להרגיש יותר מחובר לעם שלי ולמסורת שלי, כמו כן גאוה יהודית והרגשת ניצחון על כך שאני עומד שם בשביל מי שמת".
הנקמה בלתי אפשרית, הניצחון חשוב מנקמה ! ניצחנו ! ניצחנו !
בטרבלינקה

מחנה ללא מחנה. לא נשאר דבר, ! אולי זוהי הסיבה שקשה להיות שם, בגלל שצריך לדמיין יותר מידי.

תחנת מעבר קטנה עדות לזוועה מעוררת בנו תחושות קשות מנשוא. על שלט הכניסה לתאי גזים נכתב - "זה השער לה' צדיקים יבואו בו"... ופסים הרכבת נמשכים אל היער. וכל כך שקט שם, כל כך קר, היער סוגר עלינו, והוא חשוך, מנוכר.

